

Sygnatura akt II AKa 13/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 kwietnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Jacek Błaszczyk

Sędziowie: SA Maria Wiatr

SA Jarosław Papis (spr.)

Protokolant: staż. Ewa Marciniak - Pawłowska

przy udziale prokuratora Konrada Gardy

po rozpoznaniu w dniu 19 kwietnia 2016 r.

1. **L. I.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 273 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk,

2. **L. Z.**

oskarżonej o przestępstwa z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 270 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk,

3. **M. B.**

oskarżonego o przestępstwa z art. 286 § 1 kk w związku z art. 294 § 1 kk i art. 271 § 3 kk w związku z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk,

na skutek apelacji wniesionych przez pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcy oskarżonej L. Z.

od wyroku Sądu Okręgowego w Kaliszu

z dnia 23 października 2015 r., sygn. akt III K 63/14

1. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;
2. zasądza od oskarżyciela posiłkowego (...) Sp. z o.o. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 200 (dwustu) złotych tytułem opłaty za postępowanie odwoławcze;
3. zwalnia oskarżoną L. Z. od kosztów sądowych za II instancję.

SSA Maria Wiatr SSA Jacek Błaszczyk SSA Jarosław Papis

II AKa 13/16

UZASADNIENIE

L. I. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od jesieni 2007 r. do dnia 23 maja 2008 r. w K., P. i K. woj. (...), jako właściciel (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru i w krótkich odstępach czasu, w tym działając w okresie do 28 marca 2008r wspólnie i w porozumieniu z L. Z. pełnomocnikiem firmy PPHU (...) z/s w K. i M. B. przedstawicielem (...) Sp. z o.o. doprowadził firmę (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w łącznej kwocie 562.981,86zł w ten sposób, iż zawierając umowy leasingowe nr (...) z dnia 23.11.2007r. i nr (...) z dnia 18.02.2008r. wprowadził ją w błąd co do sytuacji ekonomiczno-finansowej swojej firmy (...), realnych możliwości wywiązania się z warunków umów i spłat rat leasingowych, rzekomego zamiaru nabycia w drodze leasingu maszyn budowlanych w postaci: koparko- ładowarki (...) nr identyfikacyjny (...) oraz koparki gąsienicowej (...) nr identyfikacyjny (...) i ich uprzedniego zakupu przez firm PPHU (...) z siedzibą w K. oraz dokonania ich fizycznego odbioru w ten sposób, iż we wnioskach o przyznanie leasingu z dnia 15.11.2000 r. i z dnia 22.01.2008 r. wskazał nieprawdziwe dane finansowe swojej firmy za okres od stycznia 2006 r. do listopada 2007 r. zawyżając osiągnięty przychód oraz zysk: brutto, przedłożył stwierdzające nieprawdę zeznanie podatkowe PIT-36 za rok 2006 r. wraz załącznikiem PIT-B i wydruki księgi przychodów i rozchodów za 2007 r. oraz posłużył się stwierdzającymi nieprawdę fakturami VAT nr (...) z dnia 20.02.2008r. i nr (...) z dn 05.12.2007r. wystawionymi przez L. Z. jako pełnomocnika firmy (...) z siedzibą w K. oraz poświadczającymi nieprawdę protokołami odbioru przedmiotu leasingu z dnia 28.03.2008r. i z dnia 05.12.2007r. oraz protokole zdawczo odbiorczym z dnia 05.12.2007 r. – potwierdzonymi co do ich rzekomej autentyczności przez uprawnionego przedstawiciela firmy M. B. w sytuacji, gdy oba przedmioty leasingu fizycznie nigdy nie istniały, czym działał na szkodę (...) Sp. z o.o. w W. **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.**

L. Z. została oskarżona o to, że:

II. w okresie od jesieni 2007 r. do dnia 28 marca 2008 r. w P. i K. woj. (...) działając jako pełnomocnik firmy PPHU (...) z/s w K., w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w wykonaniu z góry powziętej zamiaru i w krótkich odstępach czasu oraz wspólnie i w porozumieniu z Ł. I. właścicielem firmy (...) w Kotlinie i M. B. przedstawicielem (...) Sp. z o.o., doprowadziła firmę (...) Sp. z o.o. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w kwocie łącznej 562.981,86zł wprowadzając firmę w błąd co do zamiaru dostarczenia koparko-ładowarki (...) nr identyfikacyjny (...) oraz koparki gąsienicowej (...)nr identyfikacyjny (...) na potrzeby zawieranych z Ł. I. umów leasingowych nr (...) z dnia 23 listopada 2007 r. i nr (...) z dnia 18 lutego 2008 r. poświadczyła nieprawdę w fakturach VAT nr (...) z dnia 20.02.2008 r. i nr (...) z dnia (!) grudnia 2007 r. dokumentujących fikcyjną sprzedaż przedmiotu leasingu dla (...) Sp. z o.o. i otrzymania zaliczki w kwocie 70.012,14 zł, których sporządzenie było niezbędne dla uruchomienia leasingu, a ponadto dokonała na przedmiotowych fakturach VAT i protokole zdawczo-odbiorczym z dnia 5 grudnia 2007r. dokumentującym rzekome wydań maszyny stanowiącej przedmiot leasingu - potwierdzonym fikcyjnie także przez M. B., podrobienia podpisu właściciela firmy PPHU (...) P. Z. składając swój nieczytelny podpis na imiennych pieczętkach P. Z. wyłudzając; w ten sposób pieniądze w kwocie łącznej 562.981,86zł przekazane przez leasingodawcę na konto PPHU (...) na sfinansowanie zakupu nieistniejącego przedmiotu leasingu czym działa na szkodę (...) Sp. z o.o. z/s w W. **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., 270 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.**

M. B. został oskarżony o to, że:

III. w okresie od 13 listopada 2007 r. do 28 marca 2008 r. w K., P. woj. (...) i W. działając z góry powziętym zamiarem, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc zatrudnionym jako Senior Account Manager w firmie (...) sp. z o.o. w W., wspólnie i w porozumieniu z Ł. I. właścicielem firmy (...) oraz L. Z. pełnomocnikiem firmy (...), doprowadził firmę (...) do niekorzystnego rozporządzenia mieniem znacznej wartości w łącznej wysokości 562.981,86zł stanowiącym częściową zapłatę za faktury VAT o nr (...) wystawionymi przez firmę (...) - sprzedawcę przedmiotu leasingu w ten sposób, że podjął czynności pozwalające na osobiste podpisanie przez niego z Ł. I. w imieniu firmy (...) dwóch umów leasingu operacyjnego o nr (...), polegające na poświadczeniu nieprawdy w: notatce z wizyty w firmie (...) co do jej faktycznej aktywności gospodarczej i pozytywnej opinii o kliencie w zakresie posiadanego parku maszynowego, kontrahentów i pozycji rynkowej oraz w protokole odbioru przedmiotów leasingu w zakresie fizycznego uczestnictwa w tych czynnościach, zaniechując jednocześnie jakichkolwiek czynności mających na celu realną weryfikację faktycznej

sytuacji ekonomiczno-finansowej leasingobiorcy, w sytuacji gdy Ł. I. nie miał zamiaru ani realnych możliwości wywiązania się z warunków tych umów leasingowych, a rzekome przedmioty leasingu w postaci koparki gąsienicowej (...)rok produkcji 2007 i koparki ładowarki (...) rok produkcji 2008 nigdy nie istniały, **tj. o czyn z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k., art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 k.k.**

Wyrokiem z dnia 23 października 2015 roku Sąd Okręgowy w Kaliszu w sprawie III K 63/14:

1. Uznał **Ł. I.** za winnego czynu zarzucanego w punkcie I i przyjmując, iż czyn wypełnia dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 273 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art.12 k.k. na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art.4 § 1 k.k. art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając jedną stawkę dzienną na kwotę 30 (trzydzieści) złotych.

2. Na podstawie art.60 § 3 k.k. i art.60 § 5 k.k. zawiesił warunkowo Ł. I. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności tytułem próby na okres lat 5 (pięć).

3. Uznał **L. Z.** za winną czynu zarzucanego w punkcie II i przyjmując, iż czyn wypełnia dyspozycję art.286 § 1 k.k. w zw. z art.294 § 1 k.k., art.270 § 1 k.k. i art.271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art.12 k.k. na podstawie art.294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art. 4 § 1 k.k., art.33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonej karę 1 (jeden) roku i 6 (sześć) miesięcy pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając jedną stawkę dzienną na kwotę 30 (trzydzieści) złotych.

4. Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art.70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej względem L. Z. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił tytułem próby na okres lat 5 (pięć).

5. Uznał **M. B.** za winnego czynu zarzucanego w punkcie III i przyjmując, iż czyn wypełnia dyspozycję art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 271 § 3 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art.12 k.k. na podstawie art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i w zw. z art. 11 § 3 k.k. i art.4 § 1 k.k. , art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i 100 (sto) stawek dziennych grzywny, ustalając jedną stawkę dzienną na kwotę 30 (trzydzieści) złotych.

6. Na podstawie art.69 § 1 k.k. i art.70§1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu M. B. tytułem próby na okres lat 3 (trzy).

7. Na podstawie art.46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonych Ł. I., L. Z. i M. B. obowiązek naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez solidarne uiszczenie na rzecz pokrzywdzonego (...) Sp. z o.o. w W. kwoty 42.079,48 (czterdzieści dwa tysiące siedemdziesiąt dziewięć 48/100) zł.

8. Zwolnił oskarżonych od kosztów postępowania.

Powyższy wyrok w części objętej punktem 7 jego sentencji zaskarżył apelacją pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego tj. pokrzywdzonej spółki (...) Sp. z o.o. z/s w W..

W wywiezionym środku odwoławczym skarżący zarzucił kontestowanej części wyroku naruszenie przepisu prawa materialnego w postaci art. 46 § 1 k.k. poprzez jego błędne zastosowanie polegające na orzeczeniu wobec oskarżonych Ł. I., L. Z. oraz M. B. obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi im w wyroku poprzez solidarną zapłatę na rzecz pokrzywdzonej spółki kwoty 42 079,48 zł., podczas gdy obowiązek naprawienia szkody powinien być orzeczony wobec oskarżonych Ł. I., L. Z. oraz M. B. poprzez zapłatę solidarnie na rzecz pokrzywdzonej - (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. - kwoty stanowiącej całość szkody poniesionej przez pokrzywdzoną czynami przypisanymi oskarżonym w wyroku, tj. kwoty 521 895,35 złotych.

Na tej podstawie pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego wniósł o zmianę punktu 7 wyroku Sądu I instancji poprzez orzeczenie wobec oskarżonych Ł. I., L. Z. oraz M. B. obowiązku naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwami przypisanymi im w wyroku Sądu I instancji, poprzez zapłatę przez Ł. I., L. Z. oraz M. B. solidarnie na

rzecz pokrzywdzonej (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. kwoty 521 895,35 złotych. Ewentualnie o uchylenie zaskarżonej części wyroku, tj. punktu 7 wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w zakresie wysokości obowiązku naprawienia szkody przez oskarżonych na rzecz pokrzywdzonej.

Sąd Apelacyjny w Łodzi zważył co następuje:

Apelacja pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego jako bezzasadna nie podlega uwzględnieniu.

Na wstępie należy wskazać w ślad za Sądem Najwyższym, iż podstawą zarzutu obrazy prawa materialnego może być tylko przepis obligatoryjnego stosowania, a istota tego zarzutu sprowadza się do wykazania, że sąd nie zastosował tego przepisu pomimo dokonania ustaleń stanowiących podstawę przewidzianego nim nakazu lub zakazu (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 kwietnia 2016 roku w sprawie III KK 87/16, źródło: Legalis nr 1460772). Zacytowana teza na gruncie omawianej sprawy prowadzi do wniosku, iż z obrazą prawa materialnego w przypadku art. 46 § 1 k.k. można mieć do czynienia w sytuacji gdyby sąd I instancji w ogóle nie zastosował tego przepisu, a jego zastosowanie byłoby obligatoryjne. Fakt nałożenia na oskarżonych jedynie częściowego obowiązku naprawienia szkody sam w sobie nie stanowi obrazy prawa materialnego gdyż ustawodawca w art. 46 k.k. daje sądowi orzekającemu na tej podstawie możliwość miarkowania zakresu kompensacji szkody wyrządzonej przestępstwem. Innymi słowy, określenie wysokości szkody objętej obowiązkiem z art. 46 § 1 k.k. stanowi uprawnienie sądu meriti i z faktu, iż zakres obowiązku określony przez sąd nie obejmuje całości szkody wyrządzonej przestępstwem nie należy a priori wysnuwać tezy o obrazie przepisu art. 46 § 1 k.k. Z uwagi na wniosek pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego złożony na rozprawie w dniu 16 października 2015 roku samo orzeczenie obowiązku naprawienia szkody było w tym układzie procesowym obligatoryjne. Jednak przepis ten nie ma charakteru obligatoryjnego dla sądu w tej części, w której dotyczy określenia wysokości sumy pieniężnej objętej obowiązkiem kompensacyjnym. Jeżeli więc pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego dąży do zakwestionowania rozstrzygnięcia sądu I instancji co do samego zakresu nałożonego obowiązku naprawienia szkody, powinien w takim przypadku przyjąć za podstawę zaskarżenia zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na sprzecznym z rzeczywistym stanem faktycznym określeniu kwoty podlegającej kompensacji w ramach obowiązku naprawienia szkody. Jak zresztą wynika z samej argumentacji uzasadnienia apelacji skarżący swoją krytykę zogniskował właśnie na fakcie, iż kontestowane orzeczenie – w ocenie apelanta – nie zapewniło pokrzywdzonej spółce możliwości dochodzenia pełnego naprawienia szkody poniesionej w wyniku przestępstw objętych wyrokiem. Krytyka ta jest jednakże nieuzasadniona także na podstawie wniosków wynikających z ustaleń w sferze faktów. Chybioną jest bowiem teza, iż zasądzając obowiązek naprawienia szkody jedynie w części sąd meriti uniemożliwił pokrzywdzonej spółce realną możliwość dochodzenia naprawienia szkody w pełnym jej rozmiarze.

W świetle zebranego przez sąd I instancji materiału dowodowego nie budzą wątpliwości ustalenia faktyczne poczynione zarówno w zakresie samego rozmiaru szkody wyrządzonej czynami przypisanymi oskarżonym, jak również ustaleń co do tego w jakiej części szkoda poniesiona przez spółkę powinna zostać objęta obowiązkiem z art. 46 § 1 k.k. Kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki (...) odpowiada sumie 562 981, 86 zł i w tym zakresie ustalenia sądu nie stanowią przedmiotu sporu. Sprzeciw skarżącego spowodowany został natomiast rozmiarem kwoty jaką oskarżeni mają solidarnie uiścić na rzecz pokrzywdzonej spółki w ramach obowiązku naprawienia szkody. Istotnie kwota ta jest znacznie mniejsza w porównaniu do rozmiaru samej szkody majątkowej pokrzywdzonej spółki gdyż wynosi 42 079, 48 zł. Trzeba mieć jednakże na względzie, iż znaczna części rzeczywistej szkody majątkowej przypisanej jako skutek przestępczych działań oskarżonych została objęta dwoma prawomocnymi nakazami zapłaty jakie zostały wydane w postępowaniu cywilnym. I tak nakazem zapłaty z dnia 10 czerwca 2009 roku w sprawie XVI GNc 407/09 Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od Ł. I. kwotę 200 481,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami, zaś nakazem z dnia 13 lipca 2009 roku w sprawie XVI GNc 520/09 kwotę 283 836, 97 zł wraz z ustawowymi odsetkami. Okoliczności te powołał zresztą sam pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego. Przedstawiona jednak przez skarżącego argumentacja zawarta w części motywacyjnej wywiedzionej apelacji jest w tym kontekście o tyle chybiona, iż nie uwzględnia wynikającej z art. 415 § 1 k.p.k. zasady niekumulowania roszczeń wynikających z popełnionego przestępstwa.

Przepis art. 46 § 1 k.k. pozwala w razie skazania na orzeczenie przez sąd obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości lub części. W przypadku złożenia przez pokrzywdzonego wniosku o orzeczenie takiego obowiązku, sąd zobowiązany jest do wydania orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody. Przepis art. 415 § 1 k.p.k. stanowi jednak, że obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono. Celem tej regulacji jest wyeliminowanie sytuacji, w której dochodzi do kumulacji rozstrzygnięć o charakterze kompensacyjnym i do funkcjonowania w obrocie prawnym dwóch tytułów egzekucyjnych, co rodzić może niebezpieczeństwo dwukrotnego dochodzenia naprawienia tej samej szkody. Klauzula antykumulacyjna, o której mowa, znajduje zastosowanie w przypadku tożsamości przedmiotowej i podmiotowej roszczenia stanowiącego przedmiot rozpoznania, jak ma to miejsce w przedmiotowej sprawie. Wspomniane powyżej nakazy zapłaty w sprawach XVI GNc 407/09 i XVI Gnc 520/09 opiewają na kwoty objęte roszczeniem wynikającym z czynów niedozwolonych, które były także przedmiotem osądu w badanym postępowaniu karnym. Ponadto w charakterze pozwanego występuje tam oskarżonych w niniejszej sprawie Ł. I.. Zatem warunek tożsamości przedmiotowej i podmiotowej dochodzonych roszczeń został w tym przypadku spełniony i przesądza tym samym o konieczności zastosowania zasady wskazanej w art. 415 k.p.k. do orzeczenia na podstawie art. 46 § 1 k.k. Podobnie przedmiotowa kwestia została ujęta w judykacie Sądu Najwyższego, który odnosił się do zasad nakładania obowiązku z art. 46 § 1 k.k. zarówno na podstawie stanu prawnego sprzed 1 lipca 2015 roku, jak i z obecnie obowiązującego przepisu art. 415 § 1 k.p.k., na podstawie którego procedował sąd meriti w badanym postępowaniu (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2015 roku II KK 218/15, Legalis nr 1312295).

W świetle powyższych rozważań, argumentacja skarżącego oparta głównie na tezie, iż rekompensowanie całej szkody wyrządzonej przestępstwem powinno być zasadą orzekania na podstawie art. 46 § 1 k.k. jest o tyle chybiona, iż rozmija się z istotą skarżonego orzeczenia, które bynajmniej zasadzie tej nie uchybiło.

Przywołana przez apelanta zasada pełnego odszkodowania wynikająca z odpowiednio stosowanych przepisów prawa cywilnego, nie została zanegowana przez sąd meriti. Także przecież w prawie cywilnym obowiązuje zasada, iż to samo roszczenie nie może być dochodzone w dwóch różnych postępowaniach. Do takiej sytuacji doszłoby natomiast gdyby sąd meriti zasądził obowiązek naprawienia szkody opiewający na całą szkodę poniesioną przez spółkę (...), mając jednocześnie wiedzę, iż o znacznej części tej szkody orzeczono prawomocnie w postępowaniu cywilnym. Bez wpływu na ten fakt pozostaje okoliczność, że pokrzywdzona spółka nie uzyskała jeszcze pełnej rekompensaty wyrządzonej szkody w związku z umorzeniem postępowania egzekucyjnego zmierzającego do realizacji postanowień nakazów zapłaty w sprawach XVI GNc 407/09 i XVI Gnc 520/09. Okoliczność ta nie uprawnia bowiem do nadawania pokrzywdzonej spółce dodatkowej drogi dochodzenia tego samego roszczenia skoro już o nim prawomocnie orzeczono. Stanowiłoby to oczywiście działanie *contra legem* względem przepisu art. 415 § 1 k.p.k.

Motywy zaskarżonego orzeczenia sądu okręgowego są w kontekście powyższych rozważań wystarczające, choć istotnie argumentacja tej części uzasadnienia skarżonego wyroku jest – jak podniósł to skarżący – lakoniczna. Tym niemniej materia będąca w tym przypadku przedmiotem osądu nie jest jednocześnie na tyle skomplikowanym zagadnieniem prawnym, aby wymagała szczególnie rozbudowanych rozważań w części motywacyjnej wyroku. W świetle przywołanej powyżej zasady wskazanej w art. 415 § 1 k.p.k. prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia nabiera pełniejszego wymiaru i w tym kontekście oszczędność argumentacji sądu meriti jawi się jako względnie zrozumiała. Mając na uwadze wskazane powyżej rozważania prawne i faktyczne orzeczono w instancji odwoławczej jak w sentencji, uznając zaskarżone orzeczenie za prawidłowe pod względem faktycznym i prawnym, zaś wywiedzioną od niego apelację za bezzasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego sąd II instancji orzekł na podstawie art. 633 § 1 k.p.k., zaś wysokość ich określił na podstawie art. 13 § 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku (Dz. U. Nr 27, poz. 152).